

Noelle Ihli

Na het donker

Vertaald uit het Engels door Anna Livestro

Miley

Frank Church Wilderness, Idaho
September 2022

Ik drukte mijn lichaam nog steviger tegen de stam van de grote douglasspar en luisterde. De draaidennen rondom de hut kraakten in de ijskoude bries, een gefluisterde waarschuwing. Het struikgewas ritselde van de zichtbare en onzichtbare wezens. Sommige waren jagers. Sommige prooi. Sommige allebei.

Geen voetstappen. Geen stemmen.

Waarom duurde dit zo lang?

De lucht was gehuld in een vroege schemering die de kleur had van een gebutste pruim: aan de randen nog wittig uitgeslagen indigo, maar dat wit verdween snel. Ik had misschien nog een uur voordat het volkomen donker zou zijn. De ronde maan, die al boven de bosrand uit piepte, voelde als een schijnwerper en daagde me uit om het open veld op te lopen. Om mijn kans te grijpen en weg te rennen voordat ze doorhadden wat er aan de hand was.

Nog niet. Dit was mijn laatste kans. Daar was ik me tot in mijn merg van bewust.

Als ik deze kans verspeelde, gingen we er vanavond allemaal aan.

Ik rilde in de dunne jurk met lange mouwen, die ritselde als

ik me ook maar een millimeter bewoog. De stijve, lelijke stof had me toch op zijn minst warm moeten houden. Maar het leek eerder alsof die de kou aanzoog en die dicht tegen mijn huid aan legde. In de bergen werd het meteen al fris zodra de zon achter de dichtstbijzijnde bergkam verdween. Nog een paar uur en de temperatuur zou zo ongeveer zijn gedaald tot het vriespunt.

Tegen die tijd zou ik weg zijn.

Of omdat ik als een dolle door het bos sprintte, of gewoon omdat ik dood was.

Ik moest me tot het uiterste inspannen om niet naast de enorme boom neer te zakken. Mijn ogen dicht te doen, heel even maar. Het probleem was dat mijn beenspieren te veel zouden afkoelen als ik dat zou doen, zodat ik niet zou kunnen rennen als het zover was.

Dat mocht ik niet laten gebeuren.

Sinds ze me hierheen hadden gebracht, was ik niet eerder zo dicht bij een ontsnapping geweest. Ik had me dit moment zo vaak voorgesteld. De adrenaline, de duizelingwekkende wanhoop, de doodsangst. Maar de rauwe aarzeling die mijn voeten aan de bosgrond nagelde, had ik nooit voor me gezien. Ik staarde naar de boomstam, mijn blik wazig en weer scherp terwijl ik het patroon van de schors volgde. *Gewoon blijven ademen, maande ik mezelf. Gewoon luisteren. Gewoon wachten. En dan rennen.*

Adem in, twee, drie, vier... Ik stopte mijn gezicht weg in de hals van mijn jurk om mijn warme uitademing te verbergen, een witte wolk die anders zo aan speurende ogen zou verraden waar ik was. *Adem uit, twee, drie, vier.*

Waar waren die kerels? Waarom duurde het in godsnaam zo lang?

Ik kneep mijn ogen dicht en concentreerde me op het tellen van mijn ademhaling om mijn bonzende hart kalm te krijgen. Nog even.

Bam.

Mijn ogen vlogen open bij het geluid van de deur van de blokhut en de voetstappen die daarop volgden.

‘Ruthie Sue!’ brulde Hamish. Zijn boze stem klonk ver weg en ik stelde me voor dat hij op de veranda stond. Ik moest niet kijken. Als hij over de open plek mijn kant op keek, zou hij die beweging zien.

Als Fred dan ook nog eens zou kijken, zou die me zeker zien. Ik drukte de adrenaline de kop in, die me smeekte om het op een lopen te zetten tussen de bomen door. Ik ademde weer tegen mijn schouder, in een poging die witte wolk te verbergen.

Freds stem sneed door de stilte, iets zachter, iets valser. ‘Ruthie Sue!’ schreeuwde hij samen met Hamish, alsof ik een hond was die dan wel zou komen aanrennen. ‘Ik zei toch dat ze niet getemd was,’ snauwde hij.

‘We vinden haar heus wel,’ zei Hamish kalm.

Ik kende die toon. En die vond ik angstaanjagender dan wanneer hij tekeer zou zijn gegaan.

Dennennaalden kraakten onder zware voetstappen. Ze staken de open plek over en kwamen nu mijn kant op.

Ik probeerde uit alle macht om mijn ademhaling rustig en gelijkmatig te houden, ook al verstevigde de angst zijn grip om mijn keel en veranderde het bloed in mijn aderen in ijswater.

‘Ruthie Sue,’ riep Fred op zangerige toon, een nieuwe tactiek. ‘Als je wegloopt, dan wordt het je dood,’ voegde hij er op diezelfde lieve toon aan toe.

Ik klemde mijn kaken op elkaar. Ik was maandenlang hun lievelingetje geweest, maar ze wisten helemaal niets over me.

Ik boog heel voorzichtig een paar centimeter naar voren zodat ik ze kon zien. Ik moest precies weten waar ze waren.

Een snelle blik en ik zag die vertrouwde, onverzorgde baarden. Zware jassen. Stevige laarzen. Jachtgeweren aan hun zij-

de. Ze waren misschien vijftig meter verderop en kwamen snel mijn kant op.

Als een van hen rechtstreeks naar de douglasspar zou kijken, zou die mij ook zien.

De smallere schaduw, Hamish, stopte bij de waterpomp en fluisterde iets wat ik niet kon horen.

Ik deed een stap achter de boom vandaan.

Het was nu of nooit.

DEEL 1

Drie maanden eerder

1

Miley

Frank Church Wilderness, Idaho

Juni 2022

Mijn voeten bonkten over de harde aarde van de oude bosweg.

Ik probeerde me op hun cadans te concentreren, op het dichte bos dat aan me voorbijzoefde, op de zure smaak van de koffie die ik die ochtend had gedronken.

Maar toch moest ik de hele tijd aan mijn schouder denken. Die klopte steeds als mijn voeten de grond raakten.

‘Het zit allemaal tussen je oren,’ siste ik tussen twee ademhalingen door. Dat had Sara, mijn sportpsycholoog, tegen me gezegd. Of tenminste, zoiets bedoelde ze wel. Ze had het in medisch jargon verpakt, met termen zoals *niet-pathologisch*, *schuldcomplex* en *trauma*. Maar het kwam erop neer dat mijn centrale zenuwstelsel me voorloog. Dat stuurde fantoompijn naar de plek waar jaren geleden, bij het ongeluk, mijn schouder was ontwricht en mijn arm was gebroken. Nou, het voelde anders behoorlijk echt. Sara had me doorverwezen naar een therapeut in Boise, maar die had ik nog steeds niet gebeld.

Ik had geen zin om oude koeien uit de sloot te halen. Ik moest gewoon het podium halen bij de Olympische Spelen in Milano Cortina in 2026; dat was wat ik nodig had. Ik had

drieënhalf jaar de tijd om weer in vorm te raken. Om van mijn lichaam weer die perfect afgestelde machine te maken die het eerst was.

Om te zorgen dat alle pijn de moeite waard was geweest.

En eerlijk is eerlijk, ik was een heel eind gekomen. Mijn tijden waren nog steeds beroerd, maar mijn uithoudingsvermogen ging vooruit. Als ik nou maar geen last had gehad van die verdomde schouder had ik er alle vertrouwen in gehad dat ik mijn lichaam weer in vorm kon krijgen – uiteindelijk.

Het gaat wel weer over, zei ik tegen mezelf als de pijn heel erg was, alsof ik mezelf dat niet al jaren wijsmaakte. Maar als de pijn niet echt was, zo redeneerde ik, dan zou hij op een gegeven moment toch wel weer verdwijnen.

Mijn lange vlecht zwaaide sneller heen en weer en sloeg tegen mijn rug terwijl ik mijn tempo opvoerde op een vlak stuk waar de hoge dennen plaatsmaakten voor een open veld. De verblindende ochtendzon was een welkome afwisseling van de schaduwen, waarin het nog zo koel was. De dagen waren hier warm, zo laat in de lente, maar de ochtenden en avonden waren nog steeds zo fris dat je een jas aan moest.

Het was mijn eerste keer in de Frank Church Wilderness, ook al was ik geboren en getogen in Idaho. Met ruim negeneenhalf duizend vierkante meter was het het grootste bosgebied in de vs. De vroege trainingssessies waren de enige momenten waarop ik de kans kreeg om de grootsheid ervan te ondergaan. Zodra volgende week de eerste gasten zouden arriveren bij Hidden Springs, zou ik het grootste deel van mijn tijd in de keuken doorbrengen.

Dat vond ik geen probleem. De chique zomerlodge en zijn al even chique gasten waren niet echt mijn ding, maar ik was hier om geld te verdienen en om aan crosstraining te doen. Hidden Springs Resort had een kort seizoen van maar vier maanden, van eind juni tot oktober. Maar naast die vuile vaat en lange werkdagen had ik ook eindeloze bospaden waarover

ik kon hardlopen, dus dan zou ik in de herfst klaar zijn om weer volle bak in training te gaan. En dan zou ik niet de zwakke schakel zijn bij de Olympische Spelen in Italië. Die fantoompijn kon de pot op.

Er zong een vogel vrolijk achter de dichte groep dennenbomen die ik net achter me gelaten had. Mijn schouder klopte nog feller, niet bereid om zich te laten afleiden.

Je moet met de pijn meebuigen, verzet je er niet tegen, had Sara zo vaak gezegd dat de betekenis ervan nauwelijks meer tot me doordrong. Ik probeerde het echt, geloof me, maar op dagen als vandaag voelde het alsof de pijn alleen maar heviger werd.

Het pad slingerde het dichte dennenbos weer in en leidde me toen steil omhoog. Ik dwong mezelf sneller te gaan en weigerde toe te geven aan de dolken die mijn schoudergewricht doorboorden. Ik had deze route uitgestippeld op de ochtend dat ik in Hidden Springs aankwam, meteen nadat ik mijn spullen had neergezet in een van de piepkleine personeelshutten voor vrouwen die bij het resort hoorden. Ik had gehoopt om van de 'stille week' te kunnen profiteren met wat extra duurlopen. In plaats daarvan had de eigenaar me de langste rondleiding ooit gegeven. Jennifer had me voorgesteld aan zo'n beetje ieder levend wezen binnen een straal van vijftien kilometer en me vervolgens meteen in de keuken gedumpt om ingewerkt te worden. Ik had niet verwacht dat ik zoveel zou moeten leren over het werk achter de schermen. Want voor zover ik wist zou ik geen direct contact hebben met de gasten. Maar er was een reden waarom de lodge zo hoog gewaardeerd werd. Voor elke taak – inclusief de afwas – waren er strikte protocollen.

Ik keek omhoog naar de bergtoppen die nog bedekt waren met sneeuw en bedacht hoe fijn het voor mijn vermoeide spieren zou zijn om nu een ijsbad te kunnen nemen. Ik hoorde het geluid van kabbelend water boven mijn regelmatige

ademhaling en voetstappen uit, maar de rivier zelf werd nog steeds aan het zicht onttrokken door het dichte bos.

Volgens de topografische kaart die ik vanochtend in het donker had bestudeerd, leidde de rivier naar een klein bergmeer net voorbij het midden van mijn elf kilometer lange hardlooproutte. Ik hoopte dat dat ook zo was, want ik stond te popelen om me uit te kleden en in het ijskoude water te zwemmen. Als ik nog een klein stukje door zou lopen, dan zou ik mezelf kunnen belonen met een duik voor het moordende tempo. Ik hoefde me nog geen zorgen te maken dat ik backpackers tegen het lijf zou lopen. De grond was na het smelten van de sneeuw in het voorjaar nog te zompig om hier te kunnen kamperen. Dus voorlopig had ik deze wildernis helemaal voor mezelf.

Het pad maakte een scherpe bocht naar links, een dichtbegroeid espenbosje in. Toen ik op het rechte stuk kwam, zag ik vanuit mijn ooghoek iets bewegen.

Een enorme oehoe schoot omhoog uit het struikgewas links van me en klapwiekte geluidloos met zijn brede grijze vleugels.

Al slippend remde ik net op tijd af om een botsing te voorkomen, en mijn hart zat in mijn keel. De oehoe landde op een tak amper drie meter verderop, draaide toen zijn kop naar me toe, maakte een laag, hees geluid en zette zijn veren op.

‘Hi,’ stamelde ik, mijn schouder even vergeten. ‘Wat ben jij prachtig.’

Terwijl ik de schitterende vogel bestudeerde, stierf mijn glimlach langzaam weg. De eerste aan wie ik over de vogel wilde vertellen – de enige aan wie ik het niet kón vertellen – was mama.

Hoeveel herten, vossen of uilen we ook tegenkwamen tijdens het wandelen of skiën, ze kreeg altijd die blik op haar gezicht. Een blik van pure verwondering. Pure vreugde. Bij elk dier. Elke keer weer. Kijk, Miley, fluisterde ze dan. Kijk nou.

Ik plaagde haar er altijd mee, ook al was het een van de dingen die ik het liefst vond aan haar.

Het feit dat ik die blik nooit meer zou zien – en het feit dat dat mijn schuld was – was een pijn die nooit meer zou verdwijnen, dat wist ik wel zeker.

Mijn schouder, die ik bijna vergeten was, klopte gloeiend heet en ik rende door. Mijn ritmische ademhaling had een lichte hapering die er eerder niet was, maar als ik doorzette zou die wel weer verdwijnen. Want zo ging dat altijd.

Terwijl ik doorbeet, hoorde ik ineens een vreemd geluid waardoor ik meteen weer stilstond. Een ijl, zacht gehuil dat de zweterige pluishaartjes in mijn nek rechttop deed staan.

Het kwam uit het struikgewas waar de uil net uit was gesprongen.

De schaduwen tussen de grassprietten bewogen en ik deinsde achteruit.

Een piepklein konijntje, de ogen halfopen, de vacht matrood, lag languit op zijn zij.

Er kwam gal omhoog in mijn keel, en ik keek weer naar de oehoe.

Die zat volkomen roerloos, met zijn ogen op mij gericht, en op het konijn dat hij dankzij mij had moeten laten liggen voor een lot dat gruwelijker was dan nog één snelle haal met die vlijmscherpe zwarte snavel.

‘Het spijt me,’ fluisterde ik, verscheurd tussen de behoefte om het konijntje uit zijn lijden te verlossen en weg te rennen om de uil aan zijn maaltijd over te laten. Als ik de uil zou verjagen, zou ik het konijntje zelf moeten doden.

Ik wist meteen dat ik die last niet aankon.

Adem in, twee, drie, vier. Adem uit, twee, drie, vier. Ik dwong mezelf om het vreselijke beeld uit mijn hoofd te zetten en keek niet meer achterom.

Als ik maar lang genoeg doorging, als ik maar bleef in- en uitademen, zou het misselijke gevoel wel weer overgaan.

Toen ik halverwege was, liep ik door in plaats van te stoppen om te stretchen. Het bergmeer lag nog maar zo'n vierhonderd meter verderop en ik had de ijskoude schok van het water harder nodig dan ooit.

Terwijl ik me opmaakte voor het laatste stukje, begon ik weer aan mijn ademhaling te werken om mijn hartslag te vertragen. Het was precies het tegenovergestelde van wat mijn lichaam zelf wilde doen.

Bij een biatlon heette dit deel van de race de cut. In plaats van hardloopschoenen zou ik langlaufski's dragen. En in plaats van een waterfles zou er een geweer op mijn rug hangen. Als je je hartslag niet voldoende had vertraagd voordat je bij elk schietpunt aankwam, zouden je handen te erg trillen om een zuiver schot te kunnen lossen.

Dat was bijna onmogelijk. Bijna.

Mijn onderdeel was de gemengde estafette van vier bij zes kilometer. Je skiede een deel van het parcours, liet je stokken vallen, laadde je geweer, ging in positie staan, richtte, schoot, laadde nog eens. Dan nog eens, totdat je alle vijf schoten had gelost of je munitie op was. Als je wachtte met het vertragen van je ademhaling tot het tijd was om te schieten, was je te laat. En als je je schot miste, kreeg je een strafonde.

Niemand had gedacht dat ik nog terug zou komen na het ongeluk. Ikzelf had het ook niet gedacht. Toen ik een paar maanden na het ongeluk aankondigde dat ik aan het trainen was voor Peking – slechts een paar weken nadat ik mijn kans om mee te doen in PyeongChang had gemist – trok niemand lachend de champagne open. Er waren alleen ongelovige blikken en veel 'Weet je het zeker?'s en 'Goed, hoor's. Diep vanbinnen twijfelde ik ook aan mezelf. Als Brent er niet was geweest, had ik me waarschijnlijk met de staart tussen de benen weer op de pijn gestort.

Niet dat de Olympische Spelen in Peking een soort verlossing hadden gebracht. Ze waren een complete mislukking.

Maar waar het wel goed voor was, was dat ik kwaad werd. En vastberaden. En dat vuur brandde de mist net genoeg weg om te zien wat er nog mogelijk was.

Ik hield mijn tempo constant en schakelde over naar de afkoelmodus. Instinctief keek ik naar de dennentakken om te zien welke kant de wind op blies. *Oostelijk*. Als ik mijn geweer bij me had gehad, zou ik nu berekenen welke aanpassingen ik aan mijn vizier zou moeten doen, gezien de omstandigheden.

Toen ik de rand van het ijskoude meer bereikte, stopte ik en stond ik volkomen stil, terwijl ik mijn ademhaling dwong om aan mijn eisen te voldoen. *Adem in, twee, drie, vier. Adem uit, twee, drie, vier. Langzamer. Langzamer.*

Het meer zelf was lang en smal, omringd door grillige bergtoppen en met rotsblokken bezaaide hellingen. Het zag eruit als een stuk geslepen glas, scherp en verblindend in het licht. Het rook hier naar verse dennennaalden en dat muskachtige van bladeren die waren vermolmd in de modder en het korrelige zand aan de oever. Het bos was stil, op het ruisen van de wind door de bomen na en het gekabbel van de rivier in de verte, waar die uitmondde in het meer.

Ik bleef precies twintig seconden zo staan.

Toen, in plaats van mijn denkbeeldige wapen op te pakken, kleepte ik me uit en dook ik het ijskoude water in.